

12 1702 15 714 17

NOBILES NOVOS

INJUSTO DESPICATVI
HABITOS;

Die unrechtmäßig-verachteten

Neuen Edel-Geute

P. 255.

CONSENSV ILLVSTRIS FACVLTATIS
IVRIDICÆ

In Academiâ Jenensi,

PRÆSIDE

JO. PHILIPPO Greiber / J. U. D.
& Fac. Phil. Adj.

publicè defendet

JO. HENRICVS Grams / Eisenberg.
Phil. & Jur. Stud.

IN AVDITORIO ICTORVM,
AD D. XVIII. FEBR. M. DCCII.

J E N Æ,

Typis JO. ADOLPHI MVLLERI.

NOBILES NOVOS

IN VESTO DESPICIATI
HABITOS

RE INTERDUM SIG. VERDIGNIT

Strenu & de

CONSERV. ILL. TRIS FACULTATIS

JURIDICAE

In Academia Jenens.

1741

IO. PHILIPPO

& Fac. P. Adj.

publ. & univ.

IO. HENRICO & Graue / Eisenberg

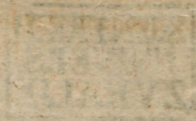
1741 & fac. sig.

EMANUELIO VICTORIO

AD. D. X. M. LXX. & DECH.

1741

IO. ALONSO MILLER

PROLVISIO.

Vodsi nos rediuius jam saluaret Nobilium & aliorum non nobilium Stipes communis, ADAMVS, certe ipse omnem Nobilitatem, etiam illam, qua ex pluribus seculis suum traxit nitorem, esset reputaturus ut novam, i. e. moribus suae aetatis qualitatibus novi-

orem. Sicut enim Nobilitatem cum aliis dignitatibus, ADAMI awo, & nondum exorta ulla Politia, defecisse, manifestum est; ita eandem dignitatem Rebuspublicis connatam, & cum crescentibus illis maiora incrementa sumsisse, neminem credimus difflorum. Praeprimis autem negantes non deprehendemus Germanos, quorum hi rythmi abiere in proverbium:

Da Adam haect und Eva spann!
Wo war denn da der Edelmann?

Quae rythmorum biga, quamvis eatenus incerti aliquid arguat, quatenus in ipsa Adamus dicitur operatus ligone, tanquam tali instrumento incisorio, cujus maxime necessaria pars ab arte ferrum fabricandi dependet, quae Ars & notitia, an Adamo post Lapsu conveniret, ex Scripturis profecto non constat; quamvis praeterea prior illorum rythmorum isthoc incerti involvat, quod Artis, linum trahendi & filum trahendi, EVA inibi post lapsum asseritur fuisse perita; tamen idem Proverbium rhythmicum eatenus sua radiat veritate, quatenus ipsum inculcat: Primis Protoplastorum temporibus nondum viguisse Novam

viorem illam Nobilium conditionem. Cum autem novior hæc Dignitas nostris Temporibus possit ut *NOVA* attendi vel *honorifice*, (seu saltim ut nova respectu ævi Adamici) vel cum *ludificatione*; [novos Nobiles pro minus-Nobilibus habendo] quærere licebit: *An Novi Nobiles juste habeantur despiciantur?* Cui quæstioni quandoquidem negativa reponenda venit sententia, hujus ipsius eruemus

1. Sensus; formando Statum controversiæ, indicando scilicet
 1. Quis non sit ejus sensus?
 2. Quis ejus sensus sit?
2. Veritatem; quam indagabimus
 1. Positive; tumque
 1. Præmittentur causæ propter quas non contemnendi sunt Nobiles Novi; illæque desunt sunt
 1. Ab Identitate fundamenti utriusque Nobilitatis.
 2. A simili quodam, nempe: Novitiis Academicis.
 2. Sequentur causæ, propter quas contemnuntur Nobiles Novi; illæque causæ sunt vel
 1. Communes utriusque Nobilitatis despiciantur; ut:
 1. Indignitas.
 2. Inopia facultatum.
 2. Propria despiciantur Novæ Nobilitatis, ut: Invidia quorundam Veterum Nobilium; qua conditio Novæ Nobilitatis invidetur.
 2. Polemice; Antitheses explodendo.

§. I.

Egativum hoc Lemma: *Nobiles novi injuste habentur despiciantur, nolumus ita intelligi: Nobilitas Nobilium novorum, quatenus sunt novi, non existimanda est minus splendida, aut minorem licentiam importans, quam vetusta Nobilitatis dignitas.* Non, inquam, modo dignum, sed sequentem nostro Themati negativo assignamus sensum: *Nobiles novi, neque quatenus sunt Nobiles, neque, quatenus sunt novi, habendi sunt pro Minus-Nobilibus, aut ferme pro nullis, ita, ut eorum Nobilitatem, quatenus est Nobilitas, propter novitatem nolumus tantam existimare, quanta est Veterum Nobilium Nobilitas.*

§. II.

Quod autem Nobilibus Novis, quatenus sunt Nobiles, eque talis existimatio debeatur, qualis Veteribus, adeoque ipsi neque, ut sunt Nobiles, neque ut sunt Novi, habendi sint pro Minus-Nobilibus, aut despiciendi, PRIMO exinde patet: *Quia Nobilitatis causa & fundamentum utrinque eadem.*

A 3

§. III.

§. III.

Causa & fundamentum utriusque Nobilitatis, quæ dignis confertur, scilicet tam novæ, quam vetustæ, est Virtus socialis, quæ conservando statui Rei Civilis conducit, & à Publico agnita est; uno verbo: *Meritum*. Nobilitas enim est præmium æquivalens ad facta antegressa, & quidem morale præmium, quod non rem aliquam, sed Honorem, & aliquam supra communem sortem eminentiam personæ addit ita, ut collator ejus publicum eximix sibi inde accedentis operæ testimonium perhibeat, atque, quanti nobilitandum æstimet, nobilitando declaret. *Vid. Becman. Notitiam dignit. Illustr. dissert. XI. Cap. II. §. III. IV. & X.* Cum itaque Virtus utriusque Nobilitatis causa sit, adeoque tam Veteris, quam Novæ nobilitatis unum sit fundamentum, ideoque utriusque nobilitatis, *quatenus est nobilitas*, jure meritoque eadem est existimatio.

§. IV.

Propositio nostra Principalis *SECUNDO* etiam per hoc confirmatur: *Quod illi, qui Nobiles novos vilipendunt, parile quid committant, ac Academici Veterani, qui Novellos Academicos VULPIVM charactere exoruciant; cum tamen etiam Veterani Studiosi antebac VULPIVM locum calefecerint. Quoniam itaque quosque Veteranos Nobiles etiam aliquando Novos fuisse oportuit, & Novi Nobiles æque fundatores aviti stemmatis olim esse poterunt, ac illi fuere, qui stemma suum in nostra tempora produxerunt; certe novi Nobiles, quatenus sunt Nobiles, immerito aspernuntur ab iis, qui antiqua Generis Nobilitate splendent. Conf. Becman. loc. cit. §. X.*

§. V.

§. V.

Ostensis jam iis causis, propter quas Novi Nobiles contemnendi non sunt, recensetibus causas, propter quas parvi penduntur. Illarum autem despiciatus causarum alia sunt communes despiciatui utriusque Nobilitatis; alia est propria despiciatui Novorum Nobilium; hoc est: alia causa contemtus ita comparata sunt, ut possint tam Novo, quam atavis Nobilibus edito Nobili contemtum conciliare; alia e contrario est ita comparata, ut tantum nova Nobilitatis contemtus inde nascatur.

§. VI.

Communes cause, quae Novam Nobilitatem reddunt contemtam, sunt in aliquibus v. g. *Indignitas*, quae scilicet aliqui novi nobiles dignitatem Nobilitatis interdum non merentur; in aliis *Inopia opum*.

§. VII.

Quod ad Indignitatem spectat, certe, indigno Nobili collatam Nobilitatis dignitatem, esse contemtui expositam, nemo dubitat. Quandoquidem dubitari nequit: Nobilitatis collationem abusus suos passam, & aliis vel ob levissima, vel plane nulla merita, NOBILITATEM collatam esse, vel conferri. Ideo queritur *Peter Bessin. de re milit. p. VII. Tit. III. n. XLI.* Salis venditores mediantibus viginti quinque, vel circiter, aureis nummis impetrare NOBILITATIS honorem. Et *Tiberellinus Rupimanius* Eques apud *Tbuan. Lib. XVI. Histor. in militarem Galliae torquem erumpit, Torquem conchyliatum, postquam indignis promiscue communitari coeperit, non esse jam fortium virorum insignis, sed omnium bestiarum collare. Sic aliquid quidem meriti fuit,*

fuit, leuius tamen tanta dignitate, quod Selimus II. Gen-
tilem Bellinum, ob excellentem in arte pingendi peri-
tiam Constantinopolin evocatum, in equestrem ordi-
nem cooptavit. Similiter Serenissimæ Reginae Christi-
næ exprobatum exemplum Sartoris nobilitati, qui Göl-
denscheer appellatus sit. *Burgold. ad Instr. Pac. I. XV.
membr. II. vid. Becman. l. c. §. VII.*

§. IIX.

Quod Inopiam opum concernit, eam posse con-
temptum novæ nobilitati parare, inde patet, quod Nobi-
litas honore nitatur, qui in accipiente est argumentum
potentiæ, veluti honorabilis est possessio, actio, vel quali-
tas quæcunque, si argumentum sit potentiæ: Contra
contemptibilis qualiscunque potentiæ privatio. Itaque,
ut NOBILI BENE SIT, divitem esse oportet. Divi-
tiæ enim sunt honorabiles, quia sunt signum potentiæ.
Contra contemptibilis est si opibus careat; neque enim
posse aliquid tunc præsumitur. Deinde, ut idem virtutis
suz eminentiam testatam faciat, Fortitudinem, Magna-
nimitatem, fiduciam exercere requiritur; quod fieri
nequit, dum dives non est: Virtutes hæ enim oriuntur
à potentiæ conscientia. Similiter, si honorabilis sit,
amabitur à multis; hæc enim itidem sunt signa poten-
tiæ. Sed pauperem nemo respicit. E. Atque hoc sine
quoque Feuda Nobilibus olim collata fuerunt, ut esset
ipsis, unde Vitam splendore suo dignam exhibere pos-
sent. Vnde & nomina Landsassorum, Landsassen/ & va-
riantibus deinde circumstantiis, Amtsassen/Schriftsasssen
enata. De quibus vide plur. *Burgold. d. l. p. XXIII. III.
Confer. Becman. loc. cit. §. XI.*

§. IX.

§. IX.

Causa, quæ despiciatur Novæ Nobilitatis peculiaris est, & propria, est invidia quorundam antiqua Nobilitate conspicuorum, qua conditio novæ nobilitatis invideatur. Ratio autem, cur Nobilitatis dignitas Novis à Veteribus aliquando invideatur, in communi hominum vitio sita videtur, qui res suas deprimi putant, dum alios affurgere vident; plane ad modum deceptionis visus, cum res retrocedere videntur, aliis se promoventibus. Verulam. S.F. n. IX.

§. X.

Veritas primarii nostri Thematidis hæc tenus quidem positive, & pacifice indagata est per demonstrationes; nondum tamen satis eam esse erutam arbitramur, nisi etiam averruncaverimus objectiones Thesin impugnantis, & nisi ipsam confirmaverimus contentiose. Ea itaque, quæ ipsi obstant, proponemus & refutabimus eo antithesim ordine, qui præcedentium respondet ordini Sphorum.

§. XI.

Objectio itaque Prima erit, quæ adversatur Spho Imo, & sequens est: *Venerationem certe habet, videre castellum aut edificium, antiquum, quod nulla ruina invasit, aut etiam annosam proceram arborem solidam & integram. Quanto plus igitur erit, intueri antiquam nobilem prosapiam, à fluctibus & procellis temporis illasam? Et certe, si Nobilitas nova potentia publica opus est, antiqua, potentia hujus & temporis simul, filia erit. Verulam. Serm. Fid. n. XIV. Ad hæc, si Nobilitas ideo perpetua est, ut opera Publico navata memoria in posteris conservetur, jam illam operam, que ante aliquot secula posita fuit, tanto illustriorem fuisse, præsumtio est, ut pote per quam ea Republicæ firmitas adjecta fuit, ut in præsens usq. durare*

B potue-

potuerit; Aut, si tanti est: Viri de Republicâ bene meriti
effigiem venerari, quidni eundem in posteris, tanquam viva
ejus imagine veneremur? Hinc etiam factum, ut NOBILES
Titulum GENEROSI acceptaverint, quod propriè talem de-
notat, qui genere eminet, licet nunc uniuscujusque Virtutis
gradus eminentior eo significetur. vid. Becm. l. c. § IX. Vn-
de patet, quod antiqua Nobilitas, quando per plura secula
claruit, multò clarior, illustrior atq. splendidior sit, quàm no-
va, & per consequens etiam multò venerabilior, quàm nova,
ut adeò novis Nobilibus justè minor existimatio appendatur,
quàm Veteri genere claris.

§. XII.

Hanc objectionem ita diluimus: Per hoc, quod an-
tiqua nobilitas multò clarior, & propterea multò venerabi-
lior sit quàm nova, & hinc etiam Novis Nobilibus justè mi-
nor existimatio appendatur, quàm Veteribus; per hoc, in-
quam, saltem probatur: 1) quod antiquo genere clari No-
biles, quatenus sunt Veteres, majore existimatione affici-
endi sint quam Novi; & 2) quod novi Nobiles, quatenus
sunt Novi, justè tanti non habeantur, quanti habentur Ve-
teres. Per illam tamen non probatur: 1) quod Veteres
Nobiles, quatenus sunt Nobiles, sint magis Nobiles quam
Novi, nec 2) quod novi Nobiles, quatenus sunt Nobiles,
sint minus Nobiles quam Veteres, quodve eorum Nobili-
tas, quatenus est Nobilitas, justè non tanta existimetur,
quanta est Veterum Nobilitas, multò minus 3) quod No-
vi Nobiles justè despiciari habeantur. Aliud enim est:
novorum Nobilitatem ludificare & contemptui habere,
seu: Nobiles novos, quatenus sunt Nobiles, pro minus-
Nobilibus habere; aut: Nobiles novos, quatenus sunt
Novi, pro minus-nobilibus reputare, & aliud est: Nobili-
bus

libus novis, *quatenus sunt novi*, non minorem attribuendam esse existimationem, quoad *splendorem Nobilitatis*, quam Veteribus. Nos profecto non contendimus: quod Nobilitas nova, quatenus est Nova, omnimodo ita aestimabilis sit quemadmodum antiqua; seu, quod Nobilibus Novis, *quatenus sunt Novi*, non minor debeatur existimatio quoad splendorem Nobilitatis, quam Veteribus; sed hoc contendimus: 1) quod Nobilitas nova, *quatenus est Nobilitas*, æqualem cum Veteri mereatur existimationem, ipsaq; neq; *quatenus est nobilitas*, neq; *quatenus est nova*, sit minor Nobilitas quam Veterum; seu: quod Nobiles Novi, neq; *quatenus sunt Nobiles*, neq; *quatenus sunt Novi*, sint habendi pro minus-Nobilibus. Et hæc mentis nostræ explicatio statim ex primo Spho cognosci potuit. Quare objectio §. præced. proposita nobis non contradicit legitime. Nos enim in Veteribus Nobilibus, quia diutius & in pluribus personis hoc honore potiti fuerunt, plus splendoris, rem vero in utrisque eandem agnoscimus. vid. Becman. d. l. §. X.

§. XIII.

Ad secundam nos accingimus objectionem, quæ eadem Spho I. obesse viderur; nempe ad hanc: *Variis exemplis notum est, honores & officia sublimioris nota solis antiquis Nobilibus destinari: Veluti olim ad Torneamenta non admittebantur, nisi qui Nobilitatem suam ex quatuor avibus paternis & maternis probare possent.* Feyerabend im Thurnierbuch / Tit. von Verkündigung aller Thurnier-Freyheit etc. Vertrag und Ordnung über dem Thurnier von der Ritterschafft der vier Lande / S. I. welche von ihren vier Ahnen nicht Edel / noch auch von ihren Stämmen nicht Thurnier-gemäß geböhren sind / daß man der keinen Theil

len noch zulassen soll. In Silesia jus & iudicium equestre requirit, daß ein Edelman vierschuldig/ und von Väterlichen und Mütterlichen Ahnen geböhren sey. Quod citat ex Wenzky in Tr. von dem Schlesiſchen Ritter: Recht und Ehren: Bericht/ p. 39. 40. Nolden. c. VII. n. LXII. In Gallia in promotione Equitum S. Spiritus precipuum est, ut inquiretur in decessores Candidati, in familia nomen & Stemma. quale olim fuit, quale in praesens: Et, si vixere NOBILITER Pater, Avus, & Abavus, pro idoneo habetur. Græmond. L. V. p. 271. Et inter Constitutiones Equitum Aurei Velleris, Const. I. est, ut *Commilitones sint Nomine & armis sine macula nobiles*, Quod explicant: Eum Nomine & armis Nobilem esse, qui proprii Cognominis Tesseram gentilitiam gestat, & eo sanguine genitus est, cujus idem Insigne & nomen propria sint. Olivar. de marca de Aët. Herold. & ex eo Jul. Giflet. Breviar. Histor. ord. Aur. Vell. c. IX. In Hispania etiam, ut alicui fortalitium commendari possit, requiritur Nobilitas ab utroq; parente. Job. Arz. ab Olator. in Summ. Nobil. Hisp. Et communiter in Ecclesiis cathedra- libus avita Nobilitate instructos esse oportet, qui extantiori beneficio istic frui cupiunt. Vid. Fritz. de Nobilib. n. XX. vid. Beem. l. c. §. IX. Ex his certè manifestum est, quòd Novi Nobiles de jure, ideoque justè, minoris pendantur quàm Veteres.

§. XIV.

Hæc Antithesis iterum nihil probat, nisi, quod Nobilibus Novis, quatenus sunt Novi, non tanta attribuatür licentia, & (ex antiquo splendore nascens) existimatio, quanta Veteribus. Ast hoc nunquam negavimus. Nam supra §. I. expresse Theſin nostram, statum controversiæ formantes, non ita volumus intellectam: *Nobilibus novis,*

qua-

720.
quatenus sunt novi, non minor attribuenda est estimatio
& licentia, quàm Veteribus. Ideoque, jam discussum dubi-
um, iterum non est legitime contradictorium.

§. XV.

Quodsi autem instes: *Privilegia Nobilium antiquo-
rum modo recitata innuunt: quod Nobilitas antiqua ma-
joribus gaudeat effectibus & Nobilitatis Privilegiis, quàm
nova; ubi autem major effectus, ibi major causa. Qualis
enim causa, talis effectus; & cum Nobilitas antiqua heic sit
causa illorum Privilegiõrum, ideò eam majorem Nobilita-
tem, quàm novam esse necesse est; ut hinc Nobiles Novi sint
minus-nobiles quàm antiqui.* Respondemus: Negando,
quod ante-recensita privilegia antiquorum Nobilium sint
privilegia & effectus Nobilitatis antiquæ, quatenus ea est
Nobilitas; seu: Privilegia Nobilitatis simpliciter specta-
tæ. Si enim illi effectus essent effectus antiquæ, ut est No-
bilitas, certe hi Effectus omni Nobilitati, etiam novæ, con-
venirent. Nam, à τὸ quatenus, ad omne, V. C. Restat igitur,
ut illa privilegia Nobilitatis antiquæ, sint ejus Privile-
gia quatenus est antiqua; adeoq; non Nobilitatis, sed an-
tiquitatis Privilegia. Ast Privilegia, quæ competunt ali-
cui dignitati, postquam hæc diu est possessa, & ut est anti-
qua, non faciunt eam majorem, quàm illam, quæ specie ea-
dem noviter collata est. V. g. si quis sit olim Doctor creatus,
ille quidem gaudet prærogativa aliqua, jure & privilegio
præcedendi Novellum doctorem, propter diutius posses-
sam suam dignitatem: tamen privilegium præeundi, quod
Doctori Veterano competit ut Veterano, non est Privile-
gium Doctorale, sed antiquitatis, idq; non facit eum ma-
gis-doctorem quàm novellus est, cum neuter, ut est Do-
ctor, majoribus aut augustioribus donatus sit Privilegiis
docto-

doctoralibus. Ita, si quis antiqua nobilitatis dignitate coruscet, is quidem gaudere potest supra nominatis Privilegiis, & aliqua prerogativa; ipsi, ut est *Vetus Nobilis*, competente, quæ tamen ipsum non faciunt magis nobilem; cum neuter nobilis, scilicet, neq; Veteranus, neq; Novellus, ut est Nobilis ejusdem Classis, augustioribus sit præditus Privilegiis. Imo prædictorum privilegiorum rationem non in sola antiquitate sitam esse remur; sed etiam in eo, quod præsumtio non minorem Publico operam ac fidem à Generoso ejusmodi præstitum iri, quam, quæ in majoribus ejus olim eluxerat. *Confer. Nolden. c. XV. n. CLV. vid. Becman. l. c. §. IX.*

§. XVI.

In contradicentibus Autoribus præterea reperiuntur, eidem Spho Imo adversantes Antitheses: Tertia & Quarta, nempe hæ: III) *Novos Nobiles non tam Nobiles, quàm Nobilitatis principium esse, quemadmodum unitas non sit numerus, sed numeri principium. Et IV) Nobilitatem in Nobilitato incipere, in Filiis pubescere, in Nepotibus adolescere, & tandem in Pronepotibus maturam atq; perfectam ætatem consequi.* vid. Fritz. de Nobil. §. XXIX. Hipp. à Coll. de Nobil. §. LIX. Besold. Diff. II. §. IX. Becman. l. c. §. X.

§. XVII.

Harum objectionum priorem ita refellimus: 1) Negando, quod Novi Nobiles, si sunt Nobilitatis principium, non sint nobiles. Si enim sunt principium Nobilitatis, sunt primum Subjectum Nobilitatis; si autem sunt Subjectum Nobilitatis, sunt utiq; Nobiles. Subjectum enim Nobilitatis est Nobilis. Ideoq; falsum est, quod Novi Nobiles non tam Nobiles, quàm Principium Nobilitatis sint, cum eo ipso, quo sunt Principium Nobilitatis, sint Nobiles. 2) Negando, quod unitas non sit numerus, sed numeri principium. Unitas enim quam

quamvis non sit numerus multiplex, sed hujus Principium; est tam n numerus simplex. Nam unitatis nomen est nomen numeri Cardinale, uti vel ex solis Grammaticis constat.

§. XIX.

Posterior, & in ordine quarta, objectio nihil aliud vult, quam quod Nobilitatis dignitas, ad posteros propagata, perfectam ætatem ad perfectum splendorem [certe enim non ad perfectam essentiam, que in primo nobilitatis subiecto jam jam est] accipiat; quod non negavimus. Nam perfectior nobilitatis splendor non facit majore Nobilitatem quoad speciem.

§. XIX.

Secundo & tertio paragrapho nostræ dissertationis, in quibus: utriusque Nobilitatis, tam novæ, quam Veteris, eandem causam & fundamentum esse, asseritur. objici potest **Quintum & hoc dubium**: Nobilitatis, que dignis conferitur, causa & fundamentum interdum est Virtus militaris, interdum alia; ut: Prudentia aulica & civilis, ut adeo Veteris Nobilitatis causa & posset esse Virtus militaris; & novæ nobilitatis fundamentum esse queat prudentia civilis & aulica; & sic videatur non unam esse causam, & unum utriusque Nobilitatis fundamentum. Etenim, quam Publicam potissimam semper habuit, est Virtus Militaris non quidam aliarum ratio plane non sit habenda, sed quia hæc magis ardua est, queque operæ suæ ipsam propriæ salutis discrimen addit. Ideo **NOBILES MILITES** Armigeros, scutiferos, Equites, toties salutari adire est, quia Dignitatem suam plerique militando nacti sunt: Et in Gallia Nobiles Regi nihil tributi pendunt, sed tantum corpore suo ad bellum proficisci tenentur. Ph. Honor. Pr. Prud. Polit. p. 11. Relat. de Franci. p. 131. Sicque in plerisque aliis Regionibus usæ venit, ut Nobiles cætera immunes Principi in Bello operam præstent. Unde & Feuda Francæ, que non onerata erant, nisi militariibus expeditionibus.

His deinde proximè accesserunt Principum officarii & Ministri extantiores, quos videm **NOBILITATIS** privilegii insigniri oportuit; Ad Principis Majestatem enim pertinet, ut Domestici ejus omnes Dignitate præditi existimentur; cujus rei vestigia in eo restant, quod Nobiles aliique familia hædientium, ab ejusmodi officiis denominentur, ut: **Marshall / Rûchmeister / Schenk / Truchses / Kellner.**

§. XX.

§. XX.

Huic antithesi sequentem in modum procedimus obviam. Quamvis interdum Veteris Nobilitatis causa possit esse Virtus militaris, & novæ Nobilitatis fundamentum, esse queat Prudentia civilis & Aulica; per hoc tamen non evertitur, quod Virtus sit unum illud utriusque Nobilitatis, quæ dignis confertur, fundamentum. Prudentia enim civilis & aulica non potest non esse Virtus.

§. XXI.

Tandem Vita & hæc Antithesis ex præcedd. §. VII^{mo} & IX^{vo} duci potest: *Quicumque creantur Novi Nobiles citra meritum, opibusque destituti sunt dignitati proportionatis, in illis satis causa iusta est, ad despiciendum Novæ Nobilitatis procreandum. Nam primaria nobilium requisita, ad eorum bene esse, in hujusmodi noviter creatis Nobilibus deesse, ex supra positis & jam citatis, §. VII. & IX. satis elucescit.*

§. XXII.

Hocce dubium breviter ita dissolvimus: Publicas personas etiam inter non merentes & primariis ad dignitatem sustinendam requisitis (ad eorum bene esse) destitutos, præmia & Nobilitatem distribuere, & ita nobilitandi potestate abuti posse, non nescit, qui profundam ipsarum Clementiam, tum Majestatem, Rationis status &c. conditionem novit. *Vid. Becman. l. c. §. VII. in f.* Quoniam itaque etiam illi Nobiles noviter creati, qui factis & opibus se non fecerunt idoneos, justam acquisitionis suæ Nobilitatis causam allegare possunt; nempe clementiam, Majestatem & Rationem status collatoris sui; profectò nefas erit, & hos despiciatui habere. Hinc Imp. Gratian. Valentin. & Theod. Augusti, illum, qui: an aliquis dignitate sibi à principe collatâ dignus sit? dubitans, hunc forte despiciatur, Sacilegiū quasi reum declararunt, quando ad Symmachum, Præfectum urbi ita rescripserunt: *disputare de Principali iudicio non oportet: Sacilegiū enim instar est, dubitare: an is dignus sit, quem elegerit Imperator?* l. 3. C. de crimine Sacileg.

TANTVM.

Jena, Diss., 1702

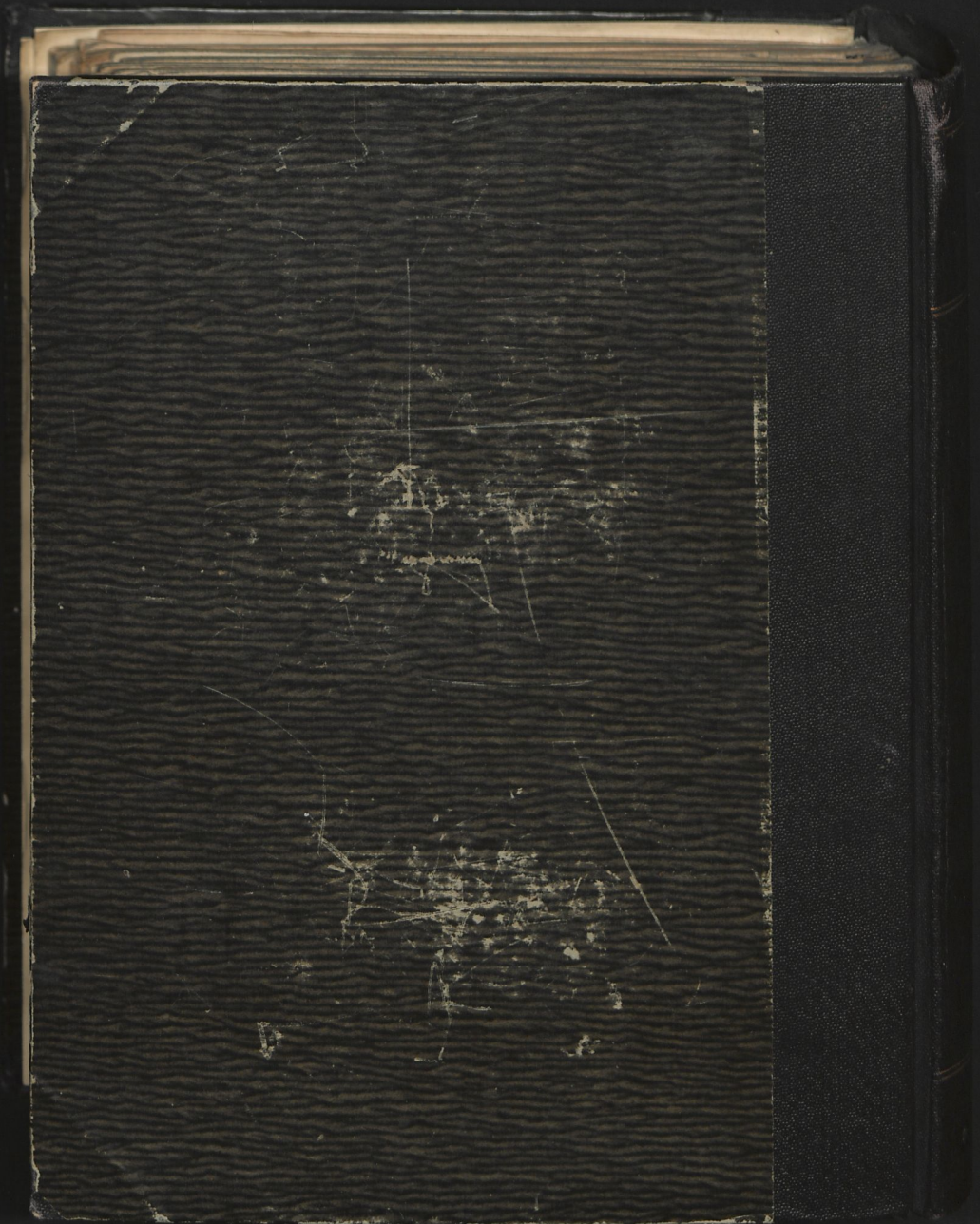
VD -18

f

sb.

12

P. 255.

02 x 15 714
17

NO
I

OVOS
ATVI

CON
S

hteten
Seute

CON

CULTATIS

JO.

ensi,
/ J. U. D.

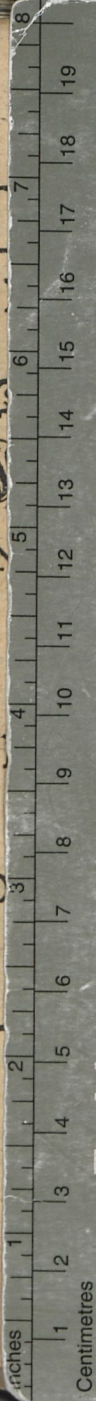
JO

/ Eisenberg.

RVM,
CIL.

LERI.

RED
ERS.
LIE

Farbkarte #13

B.I.G.

